

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 197/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti D. Z., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo D. Z. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. D. Z. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktorú jej je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť D. Z. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. P. D., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2013 doručená sťažnosť D. Z., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007, predmetom ktorého je rozhodovanie o návrhu na určenie spoluvlastníctva nehnuteľnosti (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Sťažovateľka podala na Okresný súd v Žiline dňa 18. 10. 2007 návrh na určenie, že je spoluvlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. 294 Správa katastra Ž. v kat. úz. Ž.

Sťažovateľka tvrdí, že k priet'ahom v konaní došlo predovšetkým v dôsledku nekonania súdu vo veci, nakoľko do podania tejto sťažnosti nedošlo vo veci k žiadnym podstatným produktívnym úkonom na základe ktorých by mohlo byť vo veci rozhodnuté – vytýčenie termínu pojednávania a pod.

V snahe zjednať nápravu sťažovateľka podala sťažnosť na priet'ahy v predmetnom súdnom konaní k rukám predsedu Okresného súdu v Žiline, ktorý na sťažnosť reagoval písomným vyjadrením zo dňa 19. 12. 2011.

Dôkaz: vyjadrenie k sťažnosti predsedom Okresného súdu Žilina SprS/443/2011 zo dňa 19. 12. 2011.

Sťažovateľka síce so závermi predsedu súdu uvedenými vo vyjadrení k sťažnosti nesúhlasila, avšak túto akceptovala, nakoľko očakávala, že dôjde k náprave a urýchleniu súdneho konania.

Z ďalšieho priebehu však jednoznačne vyplýva, že naďalej dochádza k neodôvodneným prieťahom konania a to vo väčšej miere, ako pred podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu.

Sťažovateľka je takto vystavená trvalej psychickej traume.

Na strane navrhovateľky dochádza k trvalému vzniku škody, nakoľko nemôže profitovať na svojom vlastníctve, ktorého určenia je navrhovateľka nútená sa domáhať súdnou cestou, i keď z predložených dokladov, ktoré predložila odporcovi ako aj súdu jednoznačne vyplýva, že spoluvlastnícky podiel, ktorý je predmetom sporu jednoznačne legálne nadobudla.

Na viac vzhľadom na neustále prieťahy v súdnom konaní, nie sú jej vyplácané dividendy v súvislosti s jej podielmi, a ktorých sa bude musieť znova domáhať, vzhľadom na postoj vedenia odporcu súdnou cestou, čo z hľadiska jej posudzovania súdneho konania, vzhľadom na doterajší priebeh bude pre ňu prakticky nedosiahnuteľné.

Sťažovateľka tvrdí, že k prieťahom v konaní dochádza hlavne zavinením súdu. Aj keby pripustila, že k prieťahom dochádza z dôvodu zaťaženia súdu a zložitosti konania, nemožno tým ospravedlniť častú pasivitu, resp. neproduktívne konanie súdu. Vlastným konaním, či pasivitou sťažovateľka k prieťahom neprispela a ak áno, tak vzhľadom na dobu konania v minimálnej miere.“

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Z. D., nar... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej Republiky a v čl. ods. 2 Listiny základných práv a slobôd Okresným súdom v Žiline postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007 bolo porušené.

2. Okresnému súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/430/2007 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi Z. D. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 €, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 275,94 € na účet právneho zástupcu JUDr. P. D., vedený v T. a. s., č. účtu...“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením č. k. IV. ÚS 197/2013-8 z 5. apríla 2013 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 22. apríla 2013 povereného predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti.

Poverený predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 13. mája 2013 (sp. zn. 1 SprS/212/2013, doručenom ústavnému súdu 17. mája 2013) okrem iného uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením zákonnej sudkyne v označenej veci.

V priloženom vyjadrení k sťažnosti zákonná sudkyňa uviedla:

„Navrhovateľka podala návrh dňa 8. 10. 2007 proti označeným odporcom v počte 82.

Vzhľadom k tomu, že podanie nebolo úplné súd dňa 9. 11. 2007 vyzval navrhovateľku na odstránenie väd podania.

Dňa 30. 11. 2007 navrhovateľka požiadala súd o predĺženie lehoty na odstránenie väd podania o 20 dní – súd jej žiadosti vyhovel.

Dňa 3. 1. 2008 navrhovateľka zobrala späť návrh voči odporcom 1-81 späť a rozšírila návrh o 120 odporcov.

O vyššie uvedeních procesných podaniach bolo potrebné rozhodnúť a doručiť účastníkom. Pri doručovaní návrhu a procesných rozhodnutí súd zistil, že niektorí odporcovia zomreli pred podaním návrhu, niektorí po podaní návrhu, niektorým nebolo

možné doručiť na adresy označené v návrhu. V tejto súvislosti súd vykonal množstvo procesných úkonov – zisťovanie právnych nástupcov, oznámenie o ich vstupe do konania, zisťovanie ich pobytu aj cez dožiadané súdy v ČR, opätovné doručovanie, rozhodnutie u niektorých účastníkov o doručovaní ukladaním do súdneho spisu, nakoľko nebolo možné ustanoviť opatrovníka. Súd uvedené procesné úkony vykonával priebežne, avšak vzhľadom na veľký počet odporcov pre vyššie uvedené procesné prekážky nebolo možné vytýčiť termín pojednávania. Po ustálení okruhu účastníkov na strane odporcov, v snahe zhospodárniť konanie vzhľadom na veľký počet účastníkov na strane odporcov (120) bolo rozhodnuté o ustanovení spoločného zástupcu, ktoré rozhodnutie nadobudlo ppl dňom 13. 4. 2012.

Už v roku 2011 som upozorňovala v zmysle ust. § 30 ods. 4 Zákona NR SR č. 385/2000 Z. z. na vysoký nápad vecí v agendách v mojom senáte, že nie je možné vybavovať veci priebežne bez zbytočných prietáhov aj napriek mojej snahe vyplývajúcej z osobnej zodpovednosti k práci, v roku 2012 došlo ešte k výraznejšiemu nápadu oproti predchádzajúcim rokom, na čo sme upozorňovali aj v rámci občianskoprávneho grémia, keď navyše v septembri 2012 došlo k hromadnému podaniu žalôb vo veľkom počte, čo spôsobilo enormné zaťaženie všetkých pracovníkov v mojom senáte, v takejto situácii, vzhľadom na enormnú zaťaženosť nebolo v mojich silách vytýčiť termín pojednávania skôr.

Termín pojednávania som vytýčila na 26. 6. 2013.“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho prerokovania sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní z 27. mája 2013 (doručenom ústavnému súdu 31. mája 2013) na výzvu ústavného súdu uviedol, že trvá na svojej sťažnosti v celom rozsahu a nemá čo k veci, resp. k vyjadreniu okresného súdu, dodať. Súčasne oznámil, že sťažovateľka súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Ústavný súd v nadväznosti na vyjadrenia účastníkov konania k ústnemu pojednávaniu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom namietaného konania okresného súdu je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na určenie vlastníckeho podielu v majetku urbariátu (t. j. o určenie vlastníckeho práva). Návrh smeroval pôvodne proti 82 odporcom a aktuálne smeruje proti 120 odporcom. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá síce tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nevykazuje znaky právnej zložitosti; skutkovo je však vzhľadom na meniaci sa okruh účastníkov (aj v dôsledku úmrtí niektorých odporcov a s nimi spojených dedičských konaní) zložitá. Ústavný súd je však toho názoru, že ani tieto skutočnosti nemôžu ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania okresného súdu (päť a pol roka) bez nariadenia pojednávania vo veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako žalobkyne v napadnutom konaní v zásade nemalo vplyv na doterajšiu dĺžku konania, nemohol však prehliadnuť, že okresný súd musel

sťažovateľku vyzývať na upravenie jej návrhu na začatie konania, zaplatenie súdneho poplatku a vyzývať ju aj na oznámenie ďalších skutočností relevantných na rozhodnutie.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Z predloženého spisu, zo sťažnosti, ako aj z vyjadrení okresného súdu zistil, že okresnému súdu bol 8. októbra 2007 doručený návrh „o určenie podielov“ sťažovateľky v majetku urbáriátu smerujúci proti 82 odporcom.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C 430/2007-22 z 9. novembra 2007 vyzval navrhovateľku (sťažovateľku), aby doplnila a spresnila svoj návrh; sťažovateľka na výzvu okresného súdu zareagovala 3. januára 2008 tak, že vzala pôvodný návrh proti odporcom v 1. – 81. rade späť a zároveň rozšírila svoj návrh na 120 odporcov.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-33 z 19. septembra 2008 rozhodol o zastavení konania voči odporcom v 1., 2., 3., 5., 6., 9., 12., 13., 15., 18., 21., 22., 23., 29., 32., 33., 34., 35., 36., 37., 40., 42., 46., 47., 48., 50., 51., 53., 55., 56., 57., 59., 61., 63., 67., 69., 70., 72., 73., 76. a 81. rade s tým, že o trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-42 z 23. februára 2009 pripustil vstup ďalších účastníkov na strane odporcov do konania. Odporca v 2. rade (V. B.) navrhol okresnému súdu 11. marca 2009, aby „nariadil verejné pojednávanie vo veci“. Právny zástupca odporcov doručil okresnému súdu 12. marca 2009 „vyjadrenie vo veci podielov k spisu 7 C 430/2007“.

Okresný súd vyzval 13. mája 2009 sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý zaplatila 15. júna 2009.

Okresný súd ďalej 1. decembra 2009 vyžiadal spisy a rozhodnutia od Správy katastra Ž. so vzťahom k listu vlastníctva č. 294 pre katastrálne územie Ž. a výzvou z 1. decembra

2009 zisťoval dátum úmrtia E. K., odporkyne v 29. rade, ktorý mu poskytol Matričný úrad mesta Ž. 11. decembra 2009 (10. december 2008).

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-95 z 24. marca 2010 zastavil konanie voči odporcom v 63. a v 87. rade.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-95 z 18. januára 2011 rozhodol, že písomnosti doručované odporcovi v 29b. rade sa budú doručovať uložením v súdnom spise. Procesné úkony, ktoré okresný súd v relevantnom období vykonával, súviseli s jeho dožiadaniami iných okresných súdov vrátane okresných súdov v Českej republike (piati z odporcov mali trvalé bydlisko v Českej republike).

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-191 z 23. augusta 2011 rozhodol o tom, že písomnosti doručované odporkyne v 34h. rade z dôvodu nezistenia miesta jej pobytu sa budú doručovať uložením v súdnom spise.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C/430/2007-195 z 21. decembra 2011 na základe jeho výzvy z 24. marca 2010 všetkým členom urbariátu, ktorí sa k nej postupne vyjadrovali, ustanovil (odporcom v 1. – 104. rade) spoločného zástupcu odporcu v 2. rade (V. B.), pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. apríla 2012.

Následne okresný súd bol vo veci nečinný a až na základe sťažnosti sťažovateľky z 19. decembra 2011 adresovanej predsedovi okresného súdu následne nariadil termín pojednávania na 26. jún 2013.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že okresný súd dosiaľ v namietanom konaní realizoval len procesné úkony spojené so zisťovaním trvalého pobytu účastníkov konania a s rozhodovaním o zmene okruhu účastníkov konania a taktiež rozhodol aj o ustanovení spoločného zástupcu 104 odporcom v konaní. Ústavný súd však pripúšťa, že aj keď vec, ktorá je predmetom namietaného konania, tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej

činnosti všeobecných súdov, vzhľadom na počet účastníkov konania (na strane odporcov 120) a na ich meniaci sa počet je skutkovo zložitá.

Ústavný súd však nemohol akceptovať argumenty uvedené vo vyjadrení zákonnej sudkyne okresného súdu, ako „... vysoký nápad vecí v agendách v mojom senáte, že nie je možné vybavovať veci priebežne bez zbytočných prietahov aj napriek mojej snahe vyplývajúcej z osobnej zodpovednosti k práci, v roku 2012 došlo ešte k výraznejšiemu nápadu oproti predchádzajúcim rokom, na čo sme upozorňovali aj v rámci občianskoprávneho grémia, keď navyše v septembri 2012 došlo k hromadnému podaniu žalôb vo veľkom počte, čo spôsobilo enormné zaťaženie všetkých pracovníkov v mojom senáte, v takejto situácii, vzhľadom na enormnú zaťaženosť nebolo v mojich silách vytyčiť termín pojednávania skôr...“. V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalší počet pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd dospel k záveru, že so zreteľom na doterajší priebeh napadnutého konania, v ktorom bolo nariadené prvé pojednávanie až na 26. jún 2013, t. j. po vyše päť a pol roku od jeho začatia, a teda dosiaľ nebolo rozhodnuté vo veci samej, došlo v konaní neefektívnou činnosťou okresného súdu, ako aj jeho nečinnosťou v dĺžke viac ako jedného roka (najmä počas celého roka 2012) k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu

základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C/430/2007 konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'účinenia v sume 10 000 €, čo odôvodňuje „neúmernou dĺžkou prietáhov a psychickou ujmom, ktorá jej v dôsledku toho vzniká“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 7 C/430/2007, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu (skutková zložitost' veci), ale aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľky nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. D. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to

každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013